

„Polițistul a avut parte și noroc de interpretarea lui Ștefan Bănică, nume care atrage magnetic spectatorii, care a surprins în cazul de față pe specialiștii rutinizați și care s-a scos, cu acest rol, din spațiul generos, dar totuși îndrăgit al comediei. Bănică a știut să fie mieros și bestial, a știut să fie teroarea și frica lașă, a știut să fie intruchiparea acelei administrații și a celei sătărnicii de structură a lumii capitaliste. (...) Bănică a fost toate acestea și nu a fost niciodată Bănică, cel pe care-l știm de la televizor, ceea ce dovedește că există în el mai multe resurse decât au depistat regizorii pînă la ora actuală”.

Sanda Faur, cronică la Victimele datoriei

Mălăele era un băiat cu ochelari, studentul lui Cotescu, venea aicea prin cabină și acum, uite — intră în categoria asta, a actorilor „de bine”.

N-am cerșit niciodată, n-am periat niciodată ca să mi se dea ceva, cu toate că au fost momente cînd credeam că merit nuai mult. N-am drogul să mă

plîng, în 30 și ceva de ani am jucat peste o sută de roluri... dar aș fi putut să joc și altceva. Nu știu dacă am făcut la viața mea 10—12 filme. Sînt bun pentru televiziune, dar nu pentru film. Ai dreptate, mă enervez pe prostii și în momentele acelea pot fi foarte ușor detestat. Mie îmi trece, vreau să-mi cer scuze, dar nu mai am cui. Cred că e un fel de a-mi elibera energia. Deși profesorul dr. Pompiliu Popescu mi-a spus să fiu atent, că după două infarcturi nu mai sînt un om sănătos, eu tot am impresia că n-am nimica. Am fost astă-vară în turneu la mare, am jucat seară de seară un spectacol foarte greu, am alergat, am umblat, am schimbat programări, m-am ocupat de cazare, în fiecare zi aveam o treabă... De ce mă omoram așa, nu știu. Probabil pentru că băiatul ăla cu o mare energie n-a dispărut și mă rog să nu dispară măcar pînă-l văd rostuit și pe fiul meu cel mic — Alexandru. Pe urmă...

Tot vorbind despre lucruri vesele, am ajuns la vorbe atît de lipsite de haz ca „infarctul”. Hotărît lucru, secretul actorului de comedie e una din tainele cele mai bine păstrate pe lumea aceasta.

Convorbire realizată de
Magdalena BOIANGIU

NOTE

Heliade, premergătorul

Deopotrivă „părinte” al literaturii, prosei, învățămîntului și teatrului, I. Heliade-Rădulescu este un spirit tutelar al culturii române, urmînd lui Dimitrie Cantemir ca orizont enciclopedic și profunzime a gîndirii.

Opera literară i-a pătruns de timpuriu în manuale, prin cîteva titluri. Dar opera politică, jurnalistică, activitatea teatrală, scrierile de ideologie culturală, literatura au așteptat ani îndelungați în edi-

țiile principeș alor fondului academic.

Oamenii teatrului îi aflau pe marea lor înaintaș în ediția lui Petre V. Haneș *Echilibru între anti-teze* (I—II, 1916), conținînd istoricul înființării *Societății Filarmonice*, cu prima noastră școală de teatru, și în ediția savantului Dimitrie Popovici, de *Opere* (1939—1943, două volume). Binevenită a fost, în 1979, culegerea de *Critică literară* întocmită de Aurel Sasu din colecțiile *Curierului românesc* (1829—1848) și *Gazetei Teatrului Național* (1835—1836).

În 1967, profesorul Vladimir Drimba inaugura la editura Minerva seria de *Opere heliadești*. A publicat *Poezii* (1967), *Poezii-Traduceri* (1968), *Scrieri în proză*. *Teatru original* (1975). Fapta sa editorială

a fost încununată cu premiul *Perpessicius* pentru istorie literară. De curînd, a apărut și volumul IV, conținînd traducerile de teatru, prin care Heliade a dat întîii generații de actori profesioniști români un repertoriu. Piese de Voltaire, Molière, Byron, V. Hugo. Un masiv aparat critic orientează cititorul în vremea cînd în sala bucureșteană Momulo se funda Teatrul Național. Ideal ar fi ca distinsul eclitor să ne dea, în continuare, ediția critică a publicisticii de teatru. Mai ales articolele, notele, anunțurile din *Curierul românesc*, tezaur documentar la care se ajunge cu greu, dată fiind raritatea colecției.

I. N.